

deres egen Valgkreds, og hvorom de sikkert har hørt mange Beklagelser, at der endnu 10 Maaneder efter Cirkulærets Udstedelse og Løfterne om Dispensation rundt omkring i Kommunerne ligger paabegyndte, men ikke færdiggjorte Arbejder. Tænk paa det urimelige i, at Kommunerne hindres i at paabegynde særdeles nyttige og som Foranstøtninger med offentlig Støtte godkendte Arbejder. Tag Hensyn til, at der trods en ringe Arbejdsløshed sidste Sommer dog fandtes en Del *arbejdsløse*, som ikke kunde finde Beskæftigelse. Husk ogsaa, at der paa Trods af den lave Arbejdsløshed sidste Sommer dog lokalt i visse Byer fandtes en efter Forholdene endog meget betydelig Arbejdsløshed. Og naar man endelig erindrer sig den efterhaanden store Arbejdsløshed, har man Lov til at give Udtryk for stor Forbavselse over, at den højtærede Arbejds- og Socialminister ikke for længst har givet Arbejdet fri, saaledes at de arbejdsløshedsbekæmpende Faktorer i Kommuner og hos private og Selskaber har kunnet komme til Udfoldelse.“

I sin udførlige Svartale pegede *Arbejds- og Socialministeren* paa, at Arbejdsløsheden var lavere end i det foregaaende Aar, og at den i betydelig Grad var en Følge af Frostvejret, saa at mange af de Arbejder, som Bekendtgørelsen af 19. Marts 1946 havde standset, ikke foreløbig vilde kunne sættes i Gang igen, selv om denne Bekendtgørelse blev ophævet. Naar Frosten gik af Jorden og de almindelige Arbejder blev genoptaget, maatte man imidlertid regne med, at Ledighedsprocenten paa ny vilde falde betydeligt. Regeringen var derfor af den Opfattelse, „at de Forhold, som begrundede Udsendelsen af Bekendtgørelsen af 19. Marts 1946, stadig er til Stede, og at der derfor *ikke er Anledning til at ophæve denne Bekendtgørelse nu*. Der kan jo i øvrigt gives *Dispensationer* fra Bekendtgørelsen, og ved Behandlingen af Dispensationssagerne bør naturligvis de Svingninger, der sker i Ledighedstallene, tages afgørende i Betragtning. Med Hensyn til den Praktis, der i saa Henseende har været fulgt i Regeringens Beskæftigelsesudvalg, kan jeg oplyse, at man i Efteraaret 1946 med Henblik paa den Stigning i Ledighed, som sæsonmæssigt maatte forventes i de deciderede Vintermaaneder, fastlagde visse Rammer for den kommende Tids Dispensationer. Det blev saaledes besluttet, at man foreløbig vilde give Dispensation paa Andragender, som maatte skønnes begrundede, med Gyldighed indtil 1. April 1947, og at man ved Meddelelsen af Dispensationer navnlig vilde lægge Vægt paa at skaffe Beskæftigelse til langvarigt ledige Familieforsørgere, det vil sige Forsørgere, som har været ledige 100 Dage inden for det sidste Aar, og som derhos har været ledige 14 Dage siden sidste Arbejdsophør. Denne Ledighed har altid været en Betingelse for Henvi-
sing til